

חברים וקרובים מספרים על דמותו של הרוצח

נורי היה תמיד אחד כזה שהלב שלו היה שרוף. לא נקי. הוא שומר תמיד בלב שלו שינאה.

סיפר יעקב הג'אמה, אחי משה הנירצח: אני יודע שנורי תמיד היה משתגע מתי שכולם אמרו לו שגם אשתו וגם אחותו שוכבות עם גברים. אפילו סיפרו לו שהאחיות שלו עושות את זה בשביל כסף. תמיד נורי היה עצבני מזה. הוא אפילו חשב שהאח שלי משה, זה שהוא הרג אותו, היה יודע טוב של אשתו. אפילו ש' היה בא ואוכל אצלי בבית ואומר שמשה הוא החבר הכי טוב שלו. הוא חשב בכולם, גם ביעקב שמש.

בשכונה מתי שהוא היה שיכור, הוא אמר תמיד שכל החברים הכי טובים שלו בוגר דים בו. שהם לקחו ממנו את הפרנסה שלו. אבל זה לא נכון. הם היו שותפים שלו ו' עבדו יותר קשה ממנו. הוא היה חי על החשבון שלהם.

נורי עשה את עצמו משוגע בשביל שאף אחד אף פעם לא ידע מה הוא רוצה לעשות.

סיפרה רחל הג'אמה, אחות הי' נירצח: נורי היה מין אחד כזה, שתמיד היה מסתכל על האוכל של מישהו אחר, ועל האשה שיש לחברים שלו. הוא תמיד היה בוכה לי שלחברים שלו יש נשים טובות. אבל האשה שלו והאחיות שלו לא בסדר. הוא תמיד גם היה מסתכל על בחורי רות אחרות, אפילו שהם היו נשואות עם החברים שלו, והיה רוצה להתעסק איתם. הוא גם ניסה להתעסק עם ידידות שלי, ש' הם נשואות עם החברים שלו. אנחנו תמיד התייחסנו אליו כמו אל בן שלנו, אבל הוא

היה רוצה שיהיה לנו רע תמיד בחיים.

סיפר יהודה בקאל, בעלה של רחל, אחות נורי הנירצח: נורי היה עושה תמיד צרות לרחל ולכל המשפחה. תמיד היה מרביץ לרחל, ולא נתן לה לדבר עם אף אחד. גם כשיצאה איתי ניסה להפריע, אבל אנחנו התחננו. הוא היה כזה קנאי, לא היה יכול לראות שלמישהו טוב יותר משלו.

סיפר סמיר הג'אמה, אחי הנירצח של הנירצח: נורי היה הראשון שהכניס

הג'אמה, היושב במרכז התמונה עם אשתו, בתלבושת כלה ביום חתונתם. מאחורי הכלה עומדת, ממושקפת, אחותו רחל (3). לשמאל הכלה יושב האח יעקב (2). מימין לחתן הנירצח יושב אבי החתן.

המספרים בתצלום המשפחתי

סמיר, בקצה התמונה מימין (1) הוא האח הצעיר של הנירצח משה

את האלימות לשכונה. הוא היה עושה לפעמים משחקי מול, רק בשביל הילדים הקטנים, שהיו מפחדים ממנו. הוא קילקל הרבה בחורים צעירים. הוא היה הראשון שהביא את החראקות לשכונה.

נורי היה מתעסק עם כל הילדות בשכונה. ותמיד היה רוזף אחרי כרמלה יונה. כשהיא היתה יוצאת עם בחור צעיר הוא היה עוקב אחריה כל הזמן, ואף פעם לא נתן לה מנוחה. בשכונה הרבה פחדו ממנו. גם המשטרה פחדה ממנו ולא רצתה להתחיל איתו. הם ידעו שיש לו אקדח ושהוא יורה בכל הנדמונות. לא היתה חתונה אחת או מסיבה, שהוא לא היה שיכור ושובר שם את הכל אפילו שזה היה אצל החבר הכי טוב שלו. כי אי-אפשר היה להאמין לחברות שלו. אצל אחי משה, שהוא רצה, אצל נורי כמה שעות לפני כן ארוחת-צהרים.

פרק שלישי: בפארק הלאומי

„הוא היה עצבני ולא אמר שלום”

סיפר עקרב עבדי, עובד בפארק: הוא היה רב תמיד עם כולם. מקלל את כולם, ועושה בתוך הפארק מה שהוא רוצה: הוא היה ניכנס לפארק רכוב על סוס שאותו הוא קנה בבאר-שבע. הוא היה רוכב מהר והילדים היו מפחדים. הוא קנה את הסוס הזה בשביל להראות שהוא כמו השריף במערב הפרוע, או נוסע בכונה על הדשאים באופנוע שלו. שיראו שהוא לא מפחד מאף אחד. אנחנו תמיד היינו מרגיעים אותו, ומבקשים ממנו, ונותנים לו נשיקות, רק שלא יעשה צרות, והוא תמיד היה אומר שיהרוג אותנו.

סיפר צמח צמח, המזפיק ברשימתו של נורי: כבר הרבה שנים אני מכיר את נורי. היינו חברים. אני הייתי עובד בפארק הלאומי ברמת-גן, מתי שנורי היה שם דוכן לפלאפל. תמיד עשיתי הכל בשביל לעזור לו. היינו חברים והוא היה יוצא איתנו בחברה. לפני כמה שנים מתי שהפקחים בפארק עשו לנו צרות בשביל הפלאפל שלו הוא התרגז נורא. נורי בא כלילה עם משור, חתך עצים, ושם פילפל מסביב בשביל שהכלבים של המשטרה לא יריחו מי עשה את זה. הוא דפקט על המות, ורב עם כולם, ומאיים על כולם. היינו צוחקים ממנו. והוא היה מתרגז נורא.

סיפר נעים עבדה, קצין הכטחון של הפארק, אותו חיפש נורי בביתו יום אחרי הרציחות: נורי הוא בחור טוב. לפעמים הוא היה משוגע, אבל הוא אהב לעשות טובה לכל החברים. לפעמים גם הוא היה רב איתי בשביל שהוא רצה שאסדר לו את הרשיון. אני לא יכולתי לסדר לו את הרשיון — אז הוא היה מרוגז עלי. את נורי אני זוכר טוב, איך הוא היה עושה בפארק שמת. היה לו אקדח בלי רשיון, אז הוא היה בא לפארק, שם קופסה של פח על הריצפה והיה מנסה לקלוע בה מרחוק. בדרך כלל הוא היה מפספס.

לפעמים הוא היה עושה גם אימונים על חתולים שעברו במקום. הוא היה הורג אותם ואחרי-כך משחיץ שככה הוא יהרוג את כל האנשים שיש לו חשבון איתם.

סיפר אבו סמי, צבאי שעבד בפארק: אפילו שנורי הוא משוגע, הוא היה מצחיק תמיד את כולנו. הוא היה בא לפארק פעם בתלבושת של זקן, הוא היה הולך ככה איוזה חצי-שעה. אחרי-כך הוא חוזר אלינו פעם גיבן, פעם כמו בחורה, פעם צולע ופעם כמו עיוור. הוא תמיד היה עושה לנו הצגות ומצחיק אותנו. אבל מתי שהוא היה שיכור, הוא היה מסוכן. אני זוכר איך פעם אחת הוא הלך בשכונה והיה שיכור. הוא צעק תמיד „אני נורי מלך הפלאפל” והיה מפריע לכל השכנים. שכן אחד שהיה לו ילד חולה ביקש מנורי שיהיה בשקט. נורי התרגז על השכן הזה וזרק אבנים ושבר לו את החלונות. השכן פחד מנורי ולא הגיש תלונה.

לפני איוזה כמה שבתות נורי בא לפארק. הוא היה עצבני ולא אמר שלום לאף אחד. פתאום הוא אמר: „נמאס לי אני כבר רוצה לגמור את כל החשבונות שלי עם כל מי שיש לי איתו חשבון.” אני שמעתי את זה, אז אמרתי לנורי שלא כדאי לעשות חשבונות. נישקתי אותו על הפנים ואמרתי לו לבוא לקפה כדי לשחות קפה. נורי נרגע בקושי.

סיפר עיוזאת, אחד הפקחים בפארק, שזכירתו של נורי ניגש ביום הרציחות. אך עיוזאת לא התעורר שעה שנורי דפק בדלתו, וכנראה ניצל בכך ממוות: נורי היה חבר טוב שלי. תמיד היינו אוכלים ביחד, שותים ביחד ואפילו מבלים ביחד. היה לו לב זהב. הוא היה נותן את הגרוש האחרון שלו בשביל חבר. אני (המשך בעמוד 20)

ילדה מתארת רצח

אילנה (יושבת מימין), עדת הראייה לרצח אמה. בתמונה עם אמה רחל ואביה יהודה בקאל, המחזיק את אחותה הקטנה של אילנה, במסיבת יום ההולדת שלה. אילנה ידעה שזודה רוצה להרע לאמה. היא ניסתה להגן על אמה שלה, ולהוציא את האקדח מידו הרוצח.